

Objala jsem ji a pevně ji stiskla, jako kdysi svoji mámu, než umřela. Nemohla jsem Paule lhát, ne, nevydržela bych nechat v ní trpkost. Nechtěl to ani Bůh, ani čarovná ikonka v mé dlaní, která mě pobídla, abych nelhala. Vzala jsem ji kolem ramen a podívala jsem se jí do uplakaných a od černé tužky rozmazaných očí. Vzala jsem obě její ruce a položila jsem si je na břicho.

Nedůvěřivě se na mě podívala, ale v tu chvíli ucítila malinké kopnutí a znehybněla. Vyvalila na mě oči a já přikývla.

„Ajaj, drahoušku, tys mě ale vylekala!“ a zase jsme si padly do náruče.

„Taková radost, dáváš mi takovou radost,“ teď zase plakala radostí. Naštěstí jsme seděly v kavárně samy a nikdo nemohl nic vidět ani vědět. Paula náhle zvažněla.

„Tak, a teď mi řekni, kam máš namířeno, protože si nemyslím, že je nutné jezdit až do Švýcarska.“

„Rozhodla jsem se, že pojedou do Soluně. Město je velké, něco si tam najdu a ztratím se tam. Nikdo nemusí o děťátku nic vědět.“ V jejích očích náhle zajiskřil blesk.

„Já jsem sice nevzdělaná, ale dám ti jednu adresu. Jakmile přijedeš do Soluně, jeď rovnou tam. Budeš se ptát na Litsu ze Smyrny. Řekneš, že tě posílám já. Zbytek zařídí ona.“

„Kdo to je?“ zeptala jsem se.

„Někdo, kdo mi hodně dluží. Důvěřuj jí a neměj obavy. Naše tajemství je dobře ukryté.“

Najednou jsem se už cítila lépe. Jako kdyby mi z beder spadlo břemeno. Podělila jsem se o své tajemství s někým, komu beze zbytku důvěřuji a hlavně, měla jsem v ruce adresu.

V Soluni jsem nikdy nebyla. Všichni mluvili o její mámivé kráse a jejích dobrosrdečných lidech a jejich pohostinnosti. Moje srdce zaplnil optimismus a přesně to jsem potřebovala. Toho zimního rána vyjžděl funicí vlak z nádraží Larisa, já jsem v něm z okna mávala Domenikovi a on byl dojatý, jako kdyby mě viděl naposledy. Všechny mé naděje byly vměstnány do dvou

zavazadel a děťátka v mém břiše. Mířila jsem za svým snem, který nikdy nepřestal být mým posláním.

Po šestnácti hodinách jízdy jsem pozdě večer dorazila do Soluně. Možná byla cesta únavná, ale já se těšila z přírodních krás, které se míhaly za okny vlaku. Naproti mně seděl hodný pár stařečků, kteří mi byli sympatičtí už od začátku, a začali jsme si povídat. Jeli do Soluně na návštěvu za dcerou, které se narodilo první dítě, a oba přímo zářili. Chtěla jsem se s nimi také podělit o svoji radost, ale na ruce mi chyběl prstýnek a já se styděla. Řekla jsem, že jedu na návštěvu za svou přítelkyní. Na nádraží jsem se s nimi rozloučila a nasedla do taxíku.

„Zavezte mě do nějakého hotelu!“

„Do jakého?“

„Do jakéhokoliv, ať je dobrý!“

Taxík zastavil u vysoké budovy a jedině, co mě v tu chvíli zajímalo, bylo dostat své zničené tělo do vodorovné polohy a usnout. Vzbudila jsem se až druhý den v poledne a hned nato jsem se sháněla po dobré restauraci. Měla jsem hlad jako vlk. Hotel byl v centru, tak jsem šla pěšky k Lefko Pirgo (Bílé věži), kterou jsem viděla poprvé na vlastní oči. Čekala jsem, že bude věž opravdu bílá, ale viděla jsem jen zašedlou kamennou stavbu. Ale byla hezká a symbolizovala svobodu, přestože v ní po několik staletí bylo vězení.

Najedla jsem se a vrátila se do hotelu. Musela jsem si utřídit myšlenky, svůj život a hodnoty. Nerozhodně jsem držela v ruce adresu Litsy. Ulice svatého Dimitrise... prý to není daleko od hotelu. Rozhodla jsem se tam zajít až druhý den.

Ráno jsem stála kousek od dveří dvoupatrového domu se zahrádkou. Vypadal jako panský dům a datlovník uprostřed zahrady mu dodával lesk a velkolepost. Co může mít Paula společného s tou Litsou, která tady bydlí? Možná jsem si spletla adresu. Vyloučeno. Číslo bylo čitelně napsané a Paula mi řekla,